

Arrest

nr. 334 329 van 15 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35 bus 1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 3 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. COPPENS, die loco advocaat A. VAN DER MAELEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.A. (...) M M (°(...)), verklaart een UNRWA geregistreerde Palestijnse vluchteling te zijn die geboren is in Khan Younis, waar u steeds hebt gewoond en in constructie, landbouw en onderhoud werkzaam was. Op 25 mei 2022 vertrok u uit Gaza door economische problemen. U werkte immers sinds uw 13 jaar om uw hele gezin te onderhouden, mede omdat uw broer, vader en moeder blind zijn geworden en uw vader door rugproblemen niet meer kan werken.

U reisde met een Turks visum door Egypte naar Turkije, waar u anderhalf jaar in Borsa verbleef in een kamer die u via de broer van uw schoonbroer had geregeld. U werkte er in transport.

Op 27/07/2023 reisde u door naar Griekenland, waar u bij aankomst geslagen werd door de politie, ze uw hand braken, uw paspoort verscheurden en uw smartphone in de zee gooiden. U werd gedwongen een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 03/08/2023. Vanuit uw centrum in Kos probeerde u medische verzorging te bekomen voor uw hand, maar u werd niet geholpen omdat u hier niet voor kon betalen. U ontving de vluchtelingenstatus op 12/09/2023. Hierop vertrok u meteen uit uw centrum in Kos en reisde naar Athene, waar u twee weken op straat leefde en u soms een marktkramer hielp met het laden en

lossen van zijn goederen voor wat geld. U ging langs bij organisaties om te kunnen eten en u ging naar het ziekenhuis in Athene voor uw hand maar ook hier vroegen ze om geld.

U reisde door naar Thessaloniki, waar u twee weken op straat verbleef en evenmin medische zorgen kon bekomen. U ging er langs bij een Arabisch restaurant voor werk maar werd afgewezen door uw gebroken hand.

Uw maternale neef, die in België woont, betaalde €100 aan een advocaat die de procedure rond uw verblijfsvergunning en reisdocument voor u regelde, die u eind oktober ontving, waarop u op 11/11/2023 doorreisde naar België. U diende er een verzoek om internationale bescherming in op 16/11/2023.

Bij terugkeer naar Gaza vreest u de oorlog en economische problemen. In Griekenland vreest u opnieuw racisme door de politie mee te maken en geen werk, huisvesting en medische zorgen te ontvangen.

Ter staving van uw verzoek legt u kopies van uw Palestijns paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte en de UNRWA-fiche van uw gezin neer, net als de medische rapporten van uw gezinsleden over hun blindheid en de rugproblemen van uw vader, net als een overlijdensakte van uw grootmoeder, de UNRWA-akte in verband met het onderwijs van uw broer, aanvragen bij UNRWA over de heropbouw van jullie huis en foto's van uw familie en van jullie vernielde huis. Ook legt u uw originele medische dossier van België neer en uw originele inschrijvingsformulieren voor Nederlandse taallessen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (Eurodac Marked hit, CGVS p. 9-10) blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de

zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; en Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op Ambtsbericht).

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, onderwijs, huisvesting en integratie, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Zo kan er vooreerst op gewezen worden dat u reeds enkele maanden na het verkrijgen van uw status uit Griekenland bent vertrokken hetgeen geenszins wijst op een doorgedreven wil om zich in de Griekse maatschappij te integreren.

Uw gedrag wijst er verder op dat u steeds zelfredzaam genoeg was om zich te redden. Zo kon u in Turkije via een huurkamer regelen en vond u er een job in de transportsector. U was tevens zelfredzaam genoeg om zelf de procedure op te starten om ook daar een verblijfsvergunning te bekomen (CGVS, p. 8-9). Vanuit Kos regelde u een advocaat die u hielp met uw verblijfsvergunning, waarbij u financieel ondersteund werd door uw maternale neef vanuit België, waarbij u steeds kon lenen (CGVS, p. 10, 12, 14). In Athene was u in staat organisaties te vinden om voeding te krijgen (CGVS, p. 11). U vond er ondanks de problemen met uw hand zwartwerk bij een marktkramer (CGVS, p. 16). Hier dient te worden opgemerkt dat u geen beroep deed op hulporganisaties of uitzendkantoren die u konden bijstaan bij het vinden van werk, noch ondernam u pogingen om een woonst te vinden, waarmee u onvoldoende aantoonde dat voldoende inspanningen hebt geleverd (CGVS, p. 10-11, 16-17).

Uit objectieve informatie blijkt dat mensen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland).

Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is (Ibidem). Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem). In dit geval heeft u uw aanvraag om internationale bescherming na 31 december 2020 ingediend en heeft u nog steeds een geldige verblijfsvergunning (ADET). Het is dus duidelijk dat u ook een fiscaal registratienummer hebt dat u toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van onroerend goed.

Betreffende uw bewering dat u in Griekenland geen beroep kon doen op medische zorgen voor uw gebroken pols, stelt het CGVS vast dat u uw verklaringen dat ze u in uw opvangcentrum niet wilden verder helpen, dat ze u in het ziekenhuis in Athene aangaven dat u een verblijfsvergunning nodig had om geholpen te worden, dat u nadien zelfs niet geholpen werd bij voorlegging van uw verblijfsvergunning, ze tegen u riepen en dat u steeds moest betalen voor medische hulp (CGVS, p. 11, 14-15), louter stoelt op blote beweringen. U staaft deze geenszins met documenten en deze beweringen stroken niet met de beschikbare informatie (zie infra). Ook probeerde u op geen andere manieren te laten ondersteunen bij uw vraag naar medische zorg: u schakelde geen organisaties in, noch probeerde u via uw advocaat bijkomende informatie te bekomen over gezondheidszorg.

U toont hierbij niet aan dat u enige verdere inspanningen hebt gedaan om uw tijds sociale zekerheidsnummer (PAAYPA) om te zetten in uw permanente sociale zekerheidsnummer (AMKA). U bent daarentegen meteen vertrokken bij ontvangst van uw verblijfsvergunning, waarmee u niet aantoonde dat u bij terugkeer – nu u in het bezit bent van uw verblijfsvergunning – verstoken zou zijn van medische zorgen (CGVS, p. 13-15).

Het Commissariaat-generaal wijst erop dat personen die internationale bescherming genieten, om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen, zich binnen een maand na de afgifte van hun verblijfsvergunning (ADET) naar een dienstverleningscentrum voor de burger moeten begeven om hun voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA) om te zetten in een sociaalzekerheidsnummer (AMKA). Objectieve informatie wijst niet op bijzondere problemen bij het voltooien van deze procedures (AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights , gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, blz. 19, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op: https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf).

Deze informatie toont aan dat zelfs als u deze stappen niet had ondernomen, en als u dus de stappen moet ondernemen die nodig zijn in geval van terugkeer om er een te verkrijgen, u niet verstoken zou zijn van

toegang tot gratis gezondheidszorg, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat ("If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription") UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Refugee.info Greece - Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA) van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection - beschikbaar op : https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf). Overigens kan betreffende het al dan niet hebben van een AMKA nog op de tegenstrijdigheden in uw verklaringen hieromtrent gewezen worden. Waar u op de DVZ aangaf wel over een AMKA te beschikken veranderde u op het CGVS uw verklaringen door dit te ontkennen. Uw uitleg dat u in het interview niet wist wat een AMKA was lijkt weinig ernstig (CGVS p.13).

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging. De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn – aangezien dit terloops in uw medisch rapport wordt vermeld -, omwille van uw mentale gezondheidstoestand, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). U geeft namelijk enkel aan dat u last hebt van slaapproblemen maar u hebt niet de minste aanwijzing gegeven van overtuigende, nauwkeurige en ernstige bewijzen die het CGVS kunnen inlichten over de realiteit, de omvang en de ernst van de problemen die u beweert te hebben, hoe lang ze al bestaan, de behandeling die ze vereisen en, in elk geval, de onmogelijkheid voor u om een behandeling in Griekenland voort te zetten.

Waar u stelt dat u het slachtoffer bent geworden van een ernstig incident waar er sprake is van geweld door de politie in Griekenland, stelt het CGVS vast dat ook dit bij een blote bewering blijft, dat u geen pogingen hebt gedaan om bescherming te zoeken in Griekenland en dat indien zich dit heeft voorgedaan, zich dit in een welbepaalde context voordeed, namelijk voor de toekenning van uw statuut in de specifieke context van een opvangkamp waardoor u hieruit geen actuele vrees kan aantonen.

U legt hieromtrent ook geen documenten neer die aantonen dat u uw verwondingen hebt opgelopen meteen na aankomst in Griekenland, noch dat deze door de politie werden veroorzaakt (CGVS, p. 19). U diende geen klacht in bij de Griekse autoriteiten over dit gebeuren, waarmee u niet op overtuigende wijze aantoont dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. U gaf aan: 'Niemand kan gaan om te zeggen: ik ben geslagen door de politie. Je kan dat niet doen', maar ook hier staafte u dit geenszins aangezien u dit zelfs niet probeerde (CGVS, p. 19). Het CGVS stelt ook vast dat indien zich een gewelddadig incident heeft voorgedaan, alles in uw verhaal op de eenmaligheid ervan wijst en er geen indicaties zijn dat dit zich bij terugkeer opnieuw zou voordoen.

Het Commissariaat-generaal benadrukt tot slot dat een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en zijn afgedrukte verblijfsvergunning (het document dat aantoont dat hij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning) vernietigt, niet te maken krijgt met de specifieke moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd.

Ten eerste wijst het CGVS erop dat het mogelijk is een duplicaat te krijgen als de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) verloren is gegaan. Daartoe moet men zich naar een Asielbureau begeven om het verlies van het document aan te geven en een bewijs van verlies te krijgen dat aan de politie moet worden overgelegd. De politie zal de betrokken persoon een kennisgeving overhandigen. Het Asielbureau moet van dit bericht op de hoogte worden gebracht en ongeveer 4 maanden nadat het op de hoogte is gebracht, neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is verkregen, moet een afspraak worden gemaakt met het relevante Politiekantoor om de nieuwe gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar in het geval van beschadigde documenten (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>).

Ten tweede blijkt uit uw administratief dossier duidelijk dat uw verblijfsvergunning nog niet verlopen is, u beweert alleen in tempore suspecto en zonder het te bewijzen - dat u uw gedrukte verblijfsvergunning

vernietigd hebt en u tot op heden geen duplicaat hebt aangevraagd (CGVS, p. 16). Hoewel de objectieve informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben.

Zelfs indien u niet het langer in het bezit zou zijn van uw geprinte verblijfsvergunning (hetgeen geenszins kan worden aangenomen gezien uw louter blote beweringen dienaangaande), blijkt hieruit niet dat u geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die mensen ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De overige neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De kopieën van uw Palestijns paspoort, uw Palestijnse identiteitskaart, uw geboorteakte, uw UNRWA familierecord, de medische rapporten over uw gezin, de overlijdensakte van uw grootmoeder, de UNRWA-akte in verband met het onderwijs van uw broer, aanvragen bij UNRWA over de heropbouw van jullie huis en foto's van uw familie en van jullie vernielde huis hebben immers slechts betrekking op uw situatie in Gaza. U geniet echter reeds internationale bescherming in Griekenland ten opzichte van hetgeen u in Gaza vreest. Uw originele medische dossier van België toont zoals aangegeven onvoldoende aan dat u zodanig kwetsbaar bent dat u in Griekenland uw rechten niet kan doen gelden. Uw inschrijvingsformulieren voor Nederlandse lessen vertellen enkel over uw activiteiten in België, die geen vrees bij terugkeer naar Griekenland aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar de Gazastrook."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 4 van het Handvest en de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

"Verzoeker vluchtte en verzocht om bescherming in Griekenland. Hoewel hij de status van vluchteling ontving, vond hij er echter geen effectieve bescherming van de in het Handvest erkende grondrechten. Hij verwijst naar de verregaande geweld van de Griekse politie, het racisme en de discriminatie en staat van materiële deprivatie waarin hij gedwongen werd te leven in Griekenland, waardoor hij blootgesteld werd aan een ernstige (risico's op) onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest en overeenstemt met artikel 3 EVRM."

Verzoeker betoogt vervolgens:

"Verzoeker stelt dat het commissariaat-generaal in de bestreden beslissing concludeert dat België niet bevoegd is om verzoekers verzoek om internationale bescherming te behandelen en weigert artikel 17.1 van de Dublinverordening toe te passen.

Artikel 17 Discretionaire bepalingen

(...)

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is volstrekt onvoldoende."

Voorts doet verzoeker gelden:

"Ten eerste is er geen garantie dat hij zijn status van internationale bescherming nog zal hebben bij terugkeer naar Griekenland, en verzoekt hij België zijn verzoek om internationale bescherming te onderzoeken.

De status van verzoeker in Griekenland is ook zeer onzeker. Uit het rapport „Refugee residence permit renewal applications pending for over a year at the Greek Asylum Service“ blijken de moeilijkheden rond de verlenging van de verblijfstitels:

(...)"

Verzoeker geeft enkele algemene, theoretische beschouwingen en voert aan:

"De rapporten, persartikelen, buitenlandse rechtspraak en zelfs een schrijven van zes Europese asielministers over de algemene toestand in Griekenland voor erkend vluchtelingen liegen niet. Het staat vast dat de standaarden voor een menswaardig leven ernstig ondermijnd worden als gevolg van een falend overheidsbeleid."

Verzoeker wijst vervolgens op en citeert uit een schrijven van een aantal Europese ministers, een AIDA rapport, een rapport van Human Rights Watch, een rapport van ECOLI net en een rapport van RSA en geeft aan:

“Ondanks de duidelijke voorgaande rapporten, stelt verwerende partij in haar beslissing dat het vertrouwensbeginsel voor het terugsturen van vluchtelingen naar Griekenland standhoudt. Men stelt dat er geen ernstig risico zou zijn op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM.”

Met betrekking tot zijn concrete situatie en problemen in Griekenland, stelt verzoeker:

“In hoofde van verzoeker was zijn toestand dermate ernstig dat gesproken kan worden van een schending van artikel 3 EVRM, één van de meest belangrijke mensenrechten.

Verzoeker was een man op de vlucht. Hij kwam aan in Griekenland en zocht bescherming. Bij aankomst in Griekenland werd hij echter geslagen, zijn paspoort en smartphone werden door de politie in de zee gegooid, men heeft hem met een matras op het hoofd willen slaan, maar de hand van verzoeker zat ertussen, dus zijn pols is zeer ernstig gebroken. Daarna heeft men geweigerd hem medische hulp te bieden, en hem gedwongen asiel aan te vragen.

Hoewel hij tijdens zijn asielprocedure kon overnachten in een asielcentrum, kwam er ook (nadien) geen enkele andere hulp vanuit de Griekse overheid. Verzoeker is het op geen enkele wijze eens dat hij zelf te weinig stappen ondernam om de hulp waarvan wordt beweerd dat ze bestaat in Griekenland, te vinden. Verzoeker werd op geen enkele manier geleid naar bestaande organisaties die zouden kunnen helpen met huisvesting, werk of gezondheidszorg. Voor taallessen hetzelfde verhaal, ondanks dat taal de grootste hindernis is in het vinden van de eigen weg in een nieuw land.

Verzoeker kwam aldus terecht in een toestand van verregaande materiële deprivatie, volledig los van zijn persoonlijke keuze of wil, zodanig dat hij zelfs niet in staat was te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, beschikken over een woning, zich wassen enz.

Verzoeker heeft gedurende zijn verblijf in Griekenland de hel beleefd. Hij heeft in al die tijd, ondanks veel inspanningen, geen werk gevonden (behalve enkele keren een marktkramer helpen, waarvoor hij dan wat voedselhulp kreeg), en is dakloos geweest.

Alleen al van de gedachte aan zijn verblijf in Griekenland wordt verzoeker emotioneel. Hij kan niet terugkeren, wordt nog steeds wakker van de nachtmerries en zijn hand is nog maar net geopereerd hier in België. Het valt nog af te wachten wat het resultaat van deze operatie zal zijn, en of hij helemaal terug zal genezen.

11. Het CGVS heeft makkelijk praten als ze zeggen dat verzoeker tegen politiegeweld klacht moet indienen. Puur theoretisch zou men kunnen zeggen dat dit mogelijk is, maar in de praktijk zijn dit loze woorden. Erkende palestijnse vluchtelingen worden in Griekenland, net als asielzoekers, gediscrimineerd, racistisch bejegend, en als ze al gelijkwaardig moeten worden behandeld, zoals op papier het geval is, dan is dit in de praktijk totaal niet het geval. Alle mogelijk bronnen en verslagen van internationale organisaties bevestigen dit. Als ze naar de politie gaan voor een klacht wordt men gewoon buiten gezet.

Het houdt dan ook geen steek dat verzoeker ervoor zou hebben gekozen niet zoveel stappen als mogelijk te nemen. Hij deed alle inspanningen als mogelijk. Maar zonder enig succes. Het zou dan ook volstrekt onlogisch zijn dat verzoeker bepaalde kansen liet liggen.

Ondanks dat verzoeker zijn uiterste best deed om zelf oplossingen te vinden om tegemoet te komen aan zijn basisbehoeften, geraakte hij er zelf niet en moest hij vaststellen dat de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten zo groot was dat hij volledig afhankelijk was maar geen hulp kreeg.”

Met betrekking tot zijn gebrek aan huisvesting, doet verzoeker gelden:

“Verzoeker kwam aan in Kos, waar hij een dikke maand in een opvangcentrum heeft geleefd. Daarna vertrok hij Athene voor enkele weken, en daarna naar Thessaloniki. Buiten het kamp heeft hij altijd op straat geleefd in Griekenland. Zonder kennis van de Griekse taal maar vooral zonder inkomsten, lukte het verzoeker niet een (huur)woning te vinden om te verblijven. Hij was tot de straat veroordeeld. Hij kon zich niet wassen, verzorgen, slapen, had geen GSM want die was in zee gegooid door de politie... (zie stuk 4 p.17-18) Dit is geen menswaardig bestaan. Dit kan niet tellen als leefbare huisvesting.”

Aangaande zijn toegang tot de gezondheidszorg, voert verzoeker aan:

“Verzoeker is bij aankomst in Griekenland enorm gewelddadig behandeld door de politie. Zijn hand/pols is zeer zwaar gebroken, en het hij heeft geen hulp gekregen. In het kamp heeft men hem niet willen helpen met zijn medische problemen, en later werd hij geweigerd in het ziekenhuis omdat hij een behandeling niet kon betalen.

Theoretisch kan men zeggen dat de gezondheidszorg toegankelijk is, in de praktijk is het ofwel onbetaalbaar, ofwel wordt men omwille van taalproblemen of racisme gewoon geweigerd of buiten gewerkt. Wanneer men verzoeker vraagt naar zijn AMKA, heeft hij geen idee waarover het gaat. Niemand heeft hem hierover geïnformeerd, ondanks al zijn pogingen en de keren dat hij mensen heeft aangesproken voor hulp.

Verzoeker heeft wel degelijk al het mogelijke gedaan om zijn hand te laten verzorgen. Hij heeft in Kos in het kamp aangedrongen op verzorging maar men heeft het geweigerd. In Athene is hij twee keer naar het

ziekenhuis geweest en men heeft hem telkens geweigerd. Eerst stelde men dat hij een verblijfsvergunning moest hebben, dat men hem anders niet kon behandelen. Dan organiseerde hij de verblijfsvergunning en werd hij opnieuw geweigerd omdat hij het niet kon betalen. (stuk 4 p. 15)".

Inzake zijn toegang tot tewerkstelling, stelt verzoeker:

"Verzoeker heeft zich continu tijdens zijn verblijf in Griekenland ingezet om werk te vinden, maar heeft nooit iets gevonden. Uiteraard was zijn gebroken hand hiervoor een belangrijke oorzaak. Doch om nu zomaar te veronderstellen dat wanneer deze genezen zou zijn, als dit al ooit gebeurd, hij wel aan werk zou geraken, is wel erg onrealistisch. In Griekenland is geen werk, zeker niet voor Palestijnse vluchtelingen, die door lokale werkgevers als het laagste van het laagste worden gezien, en als er al werk zou zijn, dan lijkt dit meer op slavernij wanneer men amper 2 euro per uur betaald

13.

Gelet op het gebrek aan centen om te voorzien in zijn basisbehoeften: om kwalitatieve en leefbare huisvesting te kunnen huren of eten en drinken te kunnen kopen, bij gebrek aan effectieve gezondheidszorg zonder dat er hulp kwam van de Griekse overheid, kon verzoeker geen menswaardig leven leiden in Griekenland.

Het gewelddadig gedrag van de Griekse politie en overheid naar Palestijnse asielzoekers/vluchtelingen of asielzoekers/vluchtelingen in het algemeen, heeft niet te maken met een specifieke context, zoals verwerende partij voorhoudt.

Dit soort racisme en gewelddadige discriminatie zit structureel ingebakken in de cultuur en de praktische werking van de Griekse machtshouders.

Verzoeker is slachtoffer van deze Griekse overheid, en heeft recht op bescherming hiertegenover.

Door deze foltering en bijgevolg ernstig medisch probleem, waar nog maar de vraag is of hij ooit zal kunnen werken, heeft verzoeker bovendien een bijzonder kwetsbaar profiel."

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de:

"Schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen."

"De beslissing werd, zoals door verzoeker hoger aangetoond, niet op afdoende wijze gemotiveerd. Het middel is dan ook gegrond."

2.3. Verzoeker beroept zich in een derde middel op de schending van het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing "zomaar zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek besluit tot de weigering van erkenning van het statuut van vluchteling aan verzoekende partij, om reden van gebrek aan bewijs en 'overtuiging'."

Verzoeker vervolgt:

"Indien er een zorgvuldig onderzoek was voorafgegaan aan de bestreden beslissing (zoals betoogd supra), dan zou nooit tot de weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in hoofde van verzoekende partij zijn besloten.

Verzoekende partij is van mening dat de stelling van het Commissariaat-Generaal dat de door verzoekende partij aangebrachte feiten onvoldoende zouden zijn om te wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging cfr. Art. 3 EVRM slechts de onwil of onkunde van verwerende partij aantoonst om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond.

Gelet op het voorgaande, meent verzoekende partij dat er geen juiste beoordeling van de feiten gebeurde."

2.4. Verzoeker beroept zich in een derde middel op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij voert in dit kader aan dat verweerder "bij het nemen van een beslissing zich niet heeft gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken."

2.5. Verzoeker concludeert:

"Geconcludeerd moet worden dat verwerende partij ten onrechte verzoekers verzoek niet heeft ingewilligd, aangezien deze beslissing is genomen in strijd met de rechten van de verdediging, de redelijkheid, de menswaardigheid en de EU-richtlijnen."

2.6. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

"Na verzoekende partij behoorlijk te hebben opgeroepen en gehoord ;

Voorafgaandelijk aan verzoekende partij het voordeel van pro deo toe te kennen.

Het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren ;

In hoofdde de betwiste beslissing van het Commissariaat Generaal te hervormen en aldus verzoekende partij de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art.1, A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen.

In ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal."

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt op 16 mei 2025 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 5).

Het betreft een psychologisch attest.

"Verzoeker toont met dit nieuwe stuk aan dat hij wel degelijk een bijzondere kwetsbaarheid heeft omwille van zijn mentale toestand, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing p 4-5.

De psycholoog diagnosticeert verzoeker onder andere met angsten, slapeloosheid, depressie, zelfmoordgedachten, hartkloppingen, gevoel van verstikken, mentale moeheid,... dit alles als gevolg van de trauma's die hij heeft opgelopen in zijn herkomstland en tijdens de voorbije jaren als asielzoeker en vluchteling.

Deze problemen hebben ook ernstige gevolgen: terugtrekken uit het sociale leven, vermindering van capaciteit om voor zichzelf te zorgen, enzovoort.

Gelet op de verhoogde kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker gezien zijn psychologische problematiek, en gelet op de beschikbare landeninformatie, de bestreden beslissing van het CGVS d.d. 28 maart 2025 te worden vernietigd.

Uit de combinatie van de aangevoerde stukken en argumenten blijkt dat verzoeker bij gedwongen terugkeer terecht zal komen in een situatie van zeer verregaande materiele deprivatie."

3.2. Op 23 september 2025 legt verweerder per aanvullende nota een bundel landeninformatie neer aangaande de algemene situatie van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat, waar verzoeker aanvoert dat dat er in de bestreden beslissing zou worden geconcludeerd dat België niet bevoegd zou zijn om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen, dat hierin ten onrechte geweigerd zou worden om artikel 17.1 van de Dublinverordening toe te passen en dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken volstrekt onvoldoende zou zijn, niet kan worden ingezien hoe dit betoog *in casu* dienstig zou kunnen zijn. De bestreden beslissing gaat immers uit van het CGVS en in deze beslissing wordt niet geoordeeld dat België niet bevoegd zou zijn om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker te behandelen. Derhalve dient te worden aangenomen dat de betreffende passage in het verzoekschrift werd opgenomen door middel van onzorgvuldig kopieer- en plakwerk vanwege verzoekers advocaat en wordt deze passage verder buiten beschouwing gelaten

4.2. Waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift verzoekt om door de Raad te worden gehoord, dient, nog daargelaten dat verzoeker niet preciseert waarover hij dan wel zou wensen te worden gehoord, verder te worden opgemerkt dat de procedure voor de Raad overeenkomstig artikel 39/60, eerste lid van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet) schriftelijk verloopt. Overeenkomstig het tweede lid van voormeld artikel mogen verzoeker en zijn advocaat bovendien hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen daarbij worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift uiteengezet zijn.

4.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist voorts dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Waar verzoeker aanhaalt dat *"de EU-richtlijnen"* door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aangeeft welke bepaling(en) van welke richtlijn(en) hij geschonden acht. Derhalve wordt deze schending door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

Verzoeker preciseert, benevens in zoverre hij in dit kader aangeeft dat de motiveringsplicht door de bestreden beslissing zou zijn geschonden, evenmin op welke wijze de rechten van verdediging te dezen zouden (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt ook deze schending door verzoeker niet op dienstige wijze uiteengezet.

4.4. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verder geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Tevens maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest is *in casu* dan ook niet aan de orde.

4.5. Verzoeker kan voorts hoegenaamd niet worden gevolgd waar hij het CGVS beticht van onwil om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de situatie waarin hij zich bevindt. Verzoeker toont namelijk op generlei wijze aan dat zijn verzoek om internationale bescherming door verweerder op een partijdige wijze zou zijn behandeld en enkel zou zijn onderzocht in het licht van en met het oogmerk op een afwijzing van dit verzoek. Aldus staft hij zijn nochtans ernstige aantijging niet. Verzoeker brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.6. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij betoogt dat verweerder de bestreden beslissing zou hebben genomen *“zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek”*, waar hij laat uitschijnen dat er te dezen geen zorgvuldig onderzoek zou zijn gevoerd en waar hij aangeeft dat verweerder zich bij het nemen van de bestreden beslissing *“niet heeft gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken”*. Verzoeker laat in dit kader zelf vooreerst na om ook maar enige verdere, concrete en nuttige duiding te verstrekken. Hij toont aldus niet *in concreto* aan dat of welke gegevens verweerder te dezen onvoldoende zou hebben onderzocht of in rekening gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Dat verzoekers verzoek om internationale bescherming niet op een individuele en ernstige wijze zou zijn onderzocht, vindt daarenboven niet de minste steun in het dossier en betreft een loutere en aperte miskenning van de inhoud van zowel de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier als de bestreden beslissing. Uit deze inhoud blijkt immers duidelijk en genoegzaam dat de situatie van verzoeker en de door hem aangevoerde feiten en nood aan internationale bescherming wel degelijk, *in concreto* en terdege werden onderzocht. Verzoeker kon aangeven of hij procedurele noden had, werd gehoord bij de DVZ, kon aldaar verklaringen afleggen en kon er zijn asielmotieven uiteenzetten bij het invullen van de vragenlijst. Hij kreeg de kans om doorheen de loop van zijn procedure internationale bescherming documenten neer te leggen en informatie aan te reiken. Bovendien kreeg hij de kans om zijn asielmotieven uitgebreid uiteen te zetten en toe te lichten tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS, en dit in de aanwezigheid van zijn advocaat. Eveneens werd door het CGVS het nodige onderzoek gevoerd in het kader van en inzake de specifieke, door verzoeker aangevoerde feiten, situatie en nood aan bescherming. De bestreden beslissing houdt met al deze elementen bovendien uitdrukkelijk rekening en is hierop geschraagd. Dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet grondig en concreet zou zijn onderzocht, kan bijgevolg bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Verzoeker toont voor het overige niet aan dat en op welke wijze het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van deze beginselen door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.8. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing geheel terecht gesteld wordt dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten werden gerespecteerd en dat verzoeker kon voldoen aan zijn verplichtingen.

Verzoeker laat de voormelde motieven in het voorliggende verzoekschrift volledig ongemoeid. Waar verzoeker op 16 mei 2025 en door middel van een aanvullende nota een psychologisch attest neerlegt en aangeeft dat hij een *“bijzondere kwetsbaarheid heeft omwille van zijn mentale toestand”*, dient verder te worden opgemerkt dat verzoeker geheel ten onrechte tracht te laten uitschijnen dat hij ten gevolge van de in dit attest aangehaalde klachten en symptomen niet of onvoldoende bij machte zou zijn geweest om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Uit het door verzoeker neergelegde attest kan zulks immers hoegenaamd niet worden afgeleid. Vooreerst valt het op dat dit attest niet eens werd ondertekend door de opsteller van dit attest en dat hierin behalve twee nummers geen contactgegevens zijn opgenomen. Verder gaat dit attest niet uit van een psychiater doch wel van een psycholoog. Daarbij wordt bovendien expliciet aangegeven dat het slechts een voorlopig rapport betreft en dat dit rapport slechts gebaseerd is op een eenmalige consultatie. In zoverre in dit attest een aantal klachten en symptomen worden opgesomd en een aantal oorzaken worden vermeld, dient aldus te worden besloten dat het attest louter en alleen is gebaseerd op de verklaringen die verzoeker ten overstaan van de psycholoog in kwestie aflegde tijdens een eenmalig gesprek. Nergens uit het attest blijkt daarbij dat of op welke wijze verzoekers zelfverklaarde psychische problemen zouden zijn onderzocht of gediagnosticeerd.

Dat verzoeker daadwerkelijk zou kampen of zou hebben gekampt met de in het voormelde attest aangehaalde psychische problemen, kan gelet op verzoekers voorgaanden bovendien bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zo is verzoeker reeds van in 2023 in België. Zo verzoeker werkelijk kampte met dermate ernstige psychische problemen als de in het attest aangehaalde problemen, kon worden verwacht dat verzoeker hiervoor eerder hulp zou hebben gezocht en psychologisch zou zijn behandeld. Dat verzoeker slechts in maart 2025 naar een psycholoog ging om een attest te bekomen, is aldus niet ernstig. Dit geldt nog des te meer daar verzoeker gedurende zijn procedure zelf nooit eerder spontaan melding maakte van zulke ernstige psychische problemen in zijn hoofd. Verzoeker gaf bij de aanvang van zijn procedure, in de vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ DVZ, initieel integendeel zelf eenduidig aan dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Wanneer verzoeker bij de DVZ werd ondervraagd over zijn gezondheid, maakte verzoeker bovendien slechts melding van een aantal fysieke kwaaltjes en vermeldde hij nergens dat hij zou kampen met psychische problemen (administratief dossier, verklaring DVZ, nr. 29). Bij het CGVS gaf verzoeker aanvankelijk voorts enkel aan een beetje moe te zijn door al het denken en de familie. Vervolgens gaf hij echter expliciet aan klaar te zijn voor het gesprek (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (npo), p.1). Even verder werd verzoeker uitgebreid ondervraagd over zijn gezondheid. Daarbij maakte hij enkel melding van pijn in zijn hand. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat hij daarnaast geen andere medische problemen kende (*ibid.*, p.2-3). Slechts wanneer verzoeker er aan het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk op werd gewezen dat in het reeds eerder door hem neergelegde medisch rapport gewag werd gemaakt van psychische problemen, gaf verzoeker uiteindelijk aan met zulke problemen te kampen. Daarbij gaf hij echter slechts aan dat hij veel dacht aan en bang was voor zijn familie en dat hij kampte met stress, nachtmerries en slapeloosheid (*ibid.*, p.19-20). Noch verzoeker, noch diens advocaat maakten er verder concrete melding van dat verzoekers voorgehouden psychische problemen van invloed waren op zijn gezegden bij het CGVS (*ibid.*, p.20). Uit de verklaring van de DVZ, de aldaar ingevulde vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt daarenboven dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen in hoofd van verzoeker worden afgeleid. Nergens formuleerde verzoeker of diens advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze respectieve onderhouden. Uit de inhoud van deze stukken blijkt bovendien dat verzoeker tijdens deze onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Bovendien vroeg en ontving verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en maakte hij hierover geen opmerkingen in de voormelde zin over aan het CGVS. Aldus wordt verzoeker overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geacht in te stemmen met de inhoud van deze notities van het persoonlijk onderhoud en kan hij heden bezwaarlijk voorhouden dat zou hebben gekampt of zou kampen met dermate ernstige psychische problemen dat deze de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud zouden hebben gekleurd. Uit de in het dossier opgenomen stukken kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoeker zou kampen met dermate ernstige psychische problemen dat hij niet in staat zou zijn geweest de elementen ter staving van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Verzoeker zelf laat daarenboven na om in het kader van het voorgaande ook maar enige verdere, concrete en nuttige duiding te verstrekken. Hij vergenoegt zich er namelijk toe eenvoudigweg en op algemene en ongefundeerde wijze aan te halen dat hij een *“bijzondere kwetsbaarheid heeft omwille van zijn mentale toestand”*. Verzoeker toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze deze zelfverklaarde problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of

hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de behandeling en de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoeker niet concreet aantoont of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

4.9. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat uit de stukken van het dossier en de inhoud van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland. Bijgevolg dient te worden besloten dat niets erop wijst dat verzoeker, die in dit land beschikt over een internationale beschermingsstatus, heden niet zou kunnen terugkeren naar en niet opnieuw zou worden toegelaten tot Griekenland. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Uit de elementen die voorhanden zijn (Eurodac Marked hit, CGVS p. 9-10) blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.”

Verzoeker betwist deze motieven niet doch laat deze volledig onverlet. Derhalve blijven zij onverminderd gelden.

In het kader van de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan voorts worden gewezen op de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Op 26 juni 2008 stelde het hof dat *“gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z'n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn”* (GwH 26 juni 2008, nr.95/2008).

Eveneens kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie. In het arrest van het Hof (Grote kamer) van 19 maart 2019 werd in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 gesteld als volgt:

“83 Wat ten eerste de in punt 81 van het onderhavige arrest bedoelde situatie betreft, moet in herinnering worden gebracht dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

84 Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is in het Unierecht van wezenlijk belang, aangezien het de mogelijkheid biedt om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden. Meer in het bijzonder vereist het beginsel van wederzijds vertrouwen, met name wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 81 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

85 Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 82 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

86 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (zie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 83 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

87 In dit verband zij erop gewezen dat, gelet op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt, voor de toepassing van artikel 4 niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt

op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 88).

88 Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

89 In dat verband dient te worden benadrukt dat de in het vorige punt van het onderhavige arrest vermelde tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 91 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

90 Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

91 Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93).

92 Gelet op de vragen die in dit verband bij de verwijzende rechter rijzen, dient erop te worden gewezen dat, in het licht van het belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen voor het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, de lidstaten niet beletten de bij artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn verleende bevoegdheid uit te oefenen.

93 De eveneens door de verwijzende rechter vermelde omstandigheid dat personen die subsidiaire bescherming genieten in de lidstaat die de verzoeker een dergelijke bescherming heeft verleend, geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, die beantwoordt aan de in de punten 89 tot en met 91 van het onderhavige arrest genoemde criteria.

94 Hoe dan ook kan op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 97)."

Verzoeker dient overeenkomstig het voorgaande *in casu* aldus aan te tonen dat er in Griekenland sprake zou zijn van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, alsmede dat deze tekortkomingen, gelet op alle gegevens van de voorliggende zaak, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, en dit in zulke mate dat hij persoonlijk zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor hij in een situatie zou terechtkomen die dermate ernstig is dat zijn toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het komt daarbij aan verzoeker toe om het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die hem deze bescherming verleende geëerbiedigd worden te weerleggen.

Dient in het licht van het voorgaande te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing omtrent de algemene situatie in Griekenland met recht gemotiveerd wordt:

"Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de

levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaegearg.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; en Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op Ambtsbericht).

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.”

Verzoeker slaagt er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. De informatie die verzoeker aanhaalt en waaruit verzoeker citeert ligt immers volledig in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de landeninformatie zoals gehanteerd door verweerder. Bovendien blijkt uit de informatie zoals aangereikt door partijen dat de situatie sedertdien niet dermate ingrijpend is gewijzigd dat de voormelde analyse van de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland niet langer actueel zou zijn. Uit de voorliggende landeninformatie kan, dit in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen in het verzoekschrift, in het geheel niet worden afgeleid dat de algemene situatie in Griekenland zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet en die vanuit een andere lidstaat van de EU terugkeert naar Griekland zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker dient zulks aldus *in concreto* en aan de hand van zijn persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat zowel de ernst als de geloofwaardigheid van de problemen die verzoeker in Griekenland beweert te hebben gekend danig worden ondermijnd doordat hiervan niet de minste melding wordt gemaakt in het door verzoeker neergelegde psychologische attest. In dit attest wordt voor wat de oorzaak van verzoekers slechts gewezen op zijn jeugd en verleden in de Gaza-strook en op zijn gedwongen migratie, “gevolgd door een lange periode van wachten en uitsluiting in België, waar hij leeft zonder voldoende middelen, stabiele huisvesting of toekomstperspectieven”. Dat in dit attest wel wordt gewezen op deze omstandigheden in België doch niet naar de beweerdde, veel ernstigere problemen in Griekenland, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van deze beweerdde problemen.

Verder wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van

werkgelegenheid, sociale bijstand, onderwijs, huisvesting en integratie, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Zo kan er vooreerst op gewezen worden dat u reeds enkele maanden na het verkrijgen van uw status uit Griekenland bent vertrokken hetgeen geenszins wijst op een doorgedreven wil om zich in de Griekse maatschappij te integreren.

Uw gedrag wijst er verder op dat u steeds zelfredzaam genoeg was om zich te redden. Zo kon u in Turkije via een huurkamer regelen en vond u er een job in de transportsector. U was tevens zelfredzaam genoeg om zelf de procedure op te starten om ook daar een verblijfsvergunning te bekomen (CGVS, p. 8-9). Vanuit Kos regelde u een advocaat die u hielp met uw verblijfsvergunning, waarbij u financieel ondersteund werd door uw maternale neef vanuit België, waarbij u steeds kon lenen (CGVS, p. 10, 12, 14). In Athene was u in staat organisaties te vinden om voeding te krijgen (CGVS, p. 11). U vond er ondanks de problemen met uw hand zwartwerk bij een marktkramer (CGVS, p. 16). Hier dient te worden opgemerkt dat u geen beroep deed op hulporganisaties of uitzendkantoren die u konden bijstaan bij het vinden van werk, noch ondernam u pogingen om een woonst te vinden, waarmee u onvoldoende aantoonde dat voldoende inspanningen hebt geleverd (CGVS, p. 10-11, 16-17).

Uit objectieve informatie blijkt dat mensen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland).

Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaeglean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is (Ibidem). Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem).

In dit geval heeft u uw aanvraag om internationale bescherming na 31 december 2020 ingediend en heeft u nog steeds een geldige verblijfsvergunning (ADET). Het is dus duidelijk dat u ook een fiscaal registratienummer hebt dat u toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van onroerend goed.

Betreffende uw bewering dat u in Griekenland geen beroep kon doen op medische zorgen voor uw gebroken pols, stelt het CGVS vast dat u uw verklaringen dat ze u in uw opvangcentrum niet wilden verder helpen, dat ze u in het ziekenhuis in Athene aangaven dat u een verblijfsvergunning nodig had om geholpen te worden, dat u nadien zelfs niet geholpen werd bij voorlegging van uw verblijfsvergunning, ze tegen u riepen en dat u steeds moest betalen voor medische hulp (CGVS, p. 11, 14-15), louter stoelt op blote beweringen. U staat deze geenszins met documenten en deze beweringen stroken niet met de beschikbare informatie (zie infra). Ook probeerde u op geen andere manieren te laten ondersteunen bij uw vraag naar medische zorg: u schakelde geen organisaties in, noch probeerde u via uw advocaat bijkomende informatie te bekomen over gezondheidszorg.

U toont hierbij niet aan dat u enige verdere inspanningen hebt gedaan om uw tijds sociale zekerheidsnummer (PAAYPA) om te zetten in uw permanente sociale zekerheidsnummer (AMKA). U bent daarentegen meteen vertrokken bij ontvangst van uw verblijfsvergunning, waarmee u niet aantoonde dat u bij terugkeer – nu u in het bezit bent van uw verblijfsvergunning – verstoken zou zijn van medische zorgen (CGVS, p. 13-15).

Het Commissariaat-generaal wijst erop dat personen die internationale bescherming genieten, om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen, zich binnen een maand na de afgifte van hun verblijfsvergunning (ADET) naar een dienstverleningscentrum voor de burger moeten begeven om hun voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA) om te zetten in een sociaalzekerheidsnummer (AMKA). Objectieve informatie wijst niet op bijzondere problemen bij het voltooien van deze procedures (AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, blz. 19, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaeglean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to

documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op: https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf).

Deze informatie toont aan dat zelfs als u deze stappen niet had ondernomen, en als u dus de stappen moet ondernemen die nodig zijn in geval van terugkeer om er een te verkrijgen, u niet verstoken zou zijn van toegang tot gratis gezondheidszorg, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat ("If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription") UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; AIDA, Landenrapport: Griekenland.

Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Refugee.info Greece - Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA) van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection - beschikbaar op : https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf).

Overigens kan betreffende het al dan niet hebben van een AMKA nog op de tegenstrijdigheden in uw verklaringen hieromtrent gewezen worden. Waar u op de DVZ aangaf wel over een AMKA te beschikken veranderde u op het CGVS uw verklaringen door dit te ontkennen. Uw uitleg dat u in het interview niet wist wat een AMKA was lijkt weinig ernstig (CGVS p.13).

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn – aangezien dit terloops in uw medisch rapport wordt vermeld -, omwille van uw mentale gezondheidstoestand, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). U geeft namelijk enkel aan dat u last hebt van slaapproblemen maar u hebt niet de minste aanwijzing gegeven van overtuigende, nauwkeurige en ernstige bewijzen die het CGVS kunnen inlichten over de realiteit, de omvang en de ernst van de problemen die u beweert te hebben, hoe lang ze al bestaan, de behandeling die ze vereisen en, in elk geval, de onmogelijkheid voor u om een behandeling in Griekenland voort te zetten.

Waar u stelt dat u het slachtoffer bent geworden van een ernstig incident waar er sprake is van geweld door de politie in Griekenland, stelt het CGVS vast dat ook dit bij een blote bewering blijft, dat u geen pogingen hebt gedaan om bescherming te zoeken in Griekenland en dat indien zich dit heeft voorgedaan, zich dit in een welbepaalde context voordeed, namelijk voor de toekenning van uw statuut in de specifieke context van een opvangkamp waardoor u hieruit geen actuele vrees kan aantonen.

U legt hieromtrent ook geen documenten neer die aantonen dat u uw verwondingen hebt opgelopen meteen na aankomst in Griekenland, noch dat deze door de politie werden veroorzaakt (CGVS, p. 19). U diende geen klacht in bij de Griekse autoriteiten over dit gebeuren, waarmee u niet op overtuigende wijze aantoont dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. U gaf aan: 'Niemand kan gaan om te zeggen: ik ben geslagen door de politie. Je kan dat niet doen', maar ook hier staft u dit geenszins aangezien u dit zelfs niet probeerde (CGVS, p. 19). Het CGVS stelt ook vast dat indien zich een gewelddadig incident heeft voorgedaan, alles in uw verhaal op de eenmaligheid ervan wijst en er geen indicaties zijn dat dit zich bij terugkeer opnieuw zou voordoen.

Het Commissariaat-generaal benadrukt tot slot dat een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en zijn afgedrukte verblijfsvergunning (het document dat aantoont dat hij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning) vernietigt, niet te maken krijgt met de specifieke moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd.

Ten eerste wijst het CGVS erop dat het mogelijk is een duplicaat te krijgen als de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) verloren is gegaan. Daartoe moet men zich naar een Asielbureau begeven om het verlies van het document aan te geven en een bewijs van verlies te krijgen dat aan de politie moet worden overgelegd. De politie zal de betrokken persoon een kennisgeving overhandigen. Het Asielbureau moet van dit bericht op de hoogte worden gebracht en ongeveer 4 maanden nadat het op de hoogte is gebracht, neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is verkregen, moet een afspraak worden gemaakt met het relevante Politiekantoor om de nieuwe gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar in het geval van beschadigde documenten

(Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>).

Ten tweede blijkt uit uw administratief dossier duidelijk dat uw verblijfsvergunning nog niet verlopen is, u beweert alleen in tempore suspecto en zonder het te bewijzen - dat u uw gedrukte verblijfsvergunning vernietigd hebt en u tot op heden geen duplicaat hebt aangevraagd (CGVS, p. 16). Hoewel de objectieve informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben.

Zelfs indien u niet het langer in het bezit zou zijn van uw geprinte verblijfsvergunning (hetgeen geenszins kan worden aangenomen gezien uw louter blote beweringen dienaangaande), blijkt hieruit niet dat u geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die mensen ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben."

Verzoeker slaagt er geenszins in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Verzoeker kan in dit kader immers vooreerst niet worden gevolgd waar hij tracht te laten uitschijnen dat ingevolge zijn voorgehouden psychische problemen en de volgens hem hieruit voortvloeiende, verhoogde kwetsbaarheid niet zou mogen worden verwacht dat hij zou terugkeren naar Griekenland. In deze kan namelijk vooreerst dienstig worden verwezen naar de reeds hoger gedane vaststellingen inzake verzoekers voorgehouden psychologische problemen. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen hoegenaamd niet aan en maakt in het geheel niet aannemelijk dat zijn psychische problemen van zulke aard en/of ernst zouden zijn dat deze hem zouden hinderen bij zijn dagdagelijkse bezigheden en/of aan een volwaardig leven in de weg zouden staan. Evenmin toont hij, gelet op het voorgaande, aan dat zijn voormelde problemen van zulke aard of ernst zouden zijn dat deze hem er in Griekenland toe zouden verhinderen om aldaar zijn rechten op een gedegen wijze uit te oefenen. Bovendien blijkt in dit kader uit de terechte vaststellingen zoals gedaan in de bestreden beslissing dat aangenomen kan worden dat verzoeker, zo hij daartoe de nodige pogingen zou ondernemen, zichzelf in Griekenland toegang kan verschaffen tot de nodige gezondheidszorg. Verzoeker toont, mede gelet op de vaststelling dat hij niet concreet aantoont dat zijn moeilijkheden of beperkingen in dit kader anders zouden zijn dan deze waarmee de onderdanen van Griekenland geconfronteerd worden, hoe dan ook niet aan dat zijn medische problemen op zich vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont hij aan de hand van enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou (den) vertonen met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, alsmede dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

Wat betreft het incident waarvan hij slachtoffer zou zijn geworden in het opvangcentrum en waarbij zijn hand zou zijn gebroken, dient verder te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven dat dit slechts blote beweringen betreffen. Hoe dan ook betreft dit een eenmalig incident dat geschiedde in de specifieke context van het opvangcentrum en plaatsvond nog voordat verzoeker de vluchtelingenstatus ontving. Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden aangehaald dat verzoeker geen pogingen heeft gedaan om bescherming te zoeken in Griekenland. Verzoeker kan met zijn verwijzing naar dit incident dan ook geenszins volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat, zo hij bij een terugkeer naar Griekenland slachtoffer zou riskeren te worden van feiten van discriminatie, racisme of geweld en zo hij, dit eventueel daarin bijgestaan door de in Griekenland aanwezige ngo's en organisaties, een ernstige en doorgedreven poging zou ondernemen teneinde als begunstigde van internationale bescherming de nodige bescherming vanwege de Griekse autoriteiten te bekomen, dergelijke bescherming aan hem zou riskeren te worden ontzegd. Verzoeker toont niet aan dat hij de rechten waarover hij aldaar in dit kader als begunstigde van internationale bescherming beschikt niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de in Griekenland vigerende nationale, Europese en internationale regelgeving en via de geëigende weg. Aldus kan niet worden aangenomen dat verzoeker in Griekenland, zo hij daartoe, eventueel met de nodige hulp en ondersteuning en via de geëigende weg en procedures de nodige pogingen zou ondernemen, verstoken zou blijven van de bescherming en bijstand waarop hij als persoon die internationale bescherming geniet recht heeft.

Waar verzoeker herhaalt dat hij indertijd niet zou hebben geweten wat een AMKA nummer was, dient te worden opgemerkt dat dit gelet op de pertinente en terechte vaststellingen zoals gedaan in de bestreden beslissing bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Hoe dan ook dient zowel inzake deze bewering als inzake de stelling dat verzoeker zijn weg naar bepaalde organisaties en taallessen niet kon vinden te worden opgemerkt dat het aan verzoeker zelf was om naar deze zaken op zoek te gaan en dat uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing en zoals afgelegd bij het CGVS, blijkt dat hij daartoe wel degelijk in staat mocht worden geacht. Zo kon hij organisaties vinden voor voedselbedeling,

vond hij wel degelijk zijn weg naar taallessen doch kon hij deze niet betalen, slaagde hij er ondanks zijn hand (die intussen bovendien geopereerd is) in om zwartwerk uit te oefenen waardoor hij in zijn dagelijks voedsel kon voorzien, kon hij vanuit Kos een advocaat regelen die hem hielp met zijn verblijfsvergunning en werd hij daarbij financieel ondersteund door zijn neef in België. Ook kon hij in Turkije een huurkamer regelen, vond hij er een job in de transportsector en kon hij er de procedure opstarten om een verblijfsvergunning te bekomen. Nog los van het voorgaande kan, gelet op de inhoud van de bestreden beslissing en van het voorliggende verzoekschrift, hoe dan ook worden opgemerkt dat verzoeker van de mogelijkheden in Griekenland op heden wel degelijk op de hoogte is zodat verwacht kan worden dat hij zijn weg naar deze mogelijkheden bij een terugkeer naar Griekenland wel kan vinden.

Voor het overige vergenoegt verzoeker zich er in wezen toe zijn eerder aangehaalde problemen in Griekenland te herhalen, de bestreden motieven op algemene wijze te ontkennen en aan te geven dat er volgens hem in Griekenland geen toegang tot de nodige huisvesting en tewerkstelling voorhanden is. Hiermee doet verzoeker echter geenszins afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte vaststellingen en toont hij geenszins aan dat of waarom van hem, dit gelet op zijn profiel en rekening houdende met de hoger aangehaalde, in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, niet zou mogen worden verwacht dat hij terugkeert naar Griekenland en dat hij zijn rechten als persoon die internationale bescherming geniet aldaar doet gelden. Dit geldt nog des te meer daar verzoeker zelf kennelijk naliet om in Griekenland een doorgedreven poging te ondernemen om zichzelf op een duurzame wijze in dit land te vestigen en te integreren. Hij gaf namelijk aan dat hij onmiddellijk nadat hij zijn verblijfsvergunning en zijn paspoort ontving is vertrokken. Dit is niet ernstig.

Gelet op het voorgaande, kan worden aangenomen dat verzoekers grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, dat hij bij machte is om zijn rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hem, bij eventuele problemen dienaangaande en op zijn verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Verzoeker toont derhalve niet concreet aan dat hij, zo hij hiertoe in Griekenland, eventueel met de hulp van de Griekse autoriteiten en/of de aldaar aanwezige hulporganisaties en netwerken, een ernstige en doorgedreven poging zou ondernemen, bij eventuele toekomstige problemen en/of een mogelijke gebrekkige toegang tot de nodige huisvesting, tewerkstelling, gezondheidszorg en voorzieningen, verstoken zou blijven van de nodige bescherming, bijstand en ondersteuning. Zo toch aangenomen zou kunnen worden dat verzoekers toegang tot de nodige bescherming, bijstand en ondersteuning ondanks de rechten waarover hij beschikt en die aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden zijn dermate bemoeilijkt zou worden of onmogelijk zou worden gemaakt, *quod non*, dan nog dient verder te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins aantoonde dat dit (louter) zou kunnen worden toegeschreven aan zijn hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming of zijn nationaliteit. Evenmin toont hij, zo zulks al aannemelijk zou zijn, aan dat hij in dit kader zijn rechten in Griekenland niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hem daartoe bieden.

Dat verzoeker, zo hij hiertoe bij een terugkeer naar Griekenland een ernstige en doorgedreven poging zou ondernemen, verhinderd zou worden om, dit eventueel met de hulp en ondersteuning van de in Griekenland aanwezige autoriteiten, organisaties en netwerken, zijn meest fundamentele grondrechten uit te oefenen, en dit in zulke mate dat de hoger aangehaalde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt zou zijn en dat hij persoonlijk zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor hij in een situatie zou dreigen terecht te komen die dermate ernstig is dat zijn toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, is aldus in het geheel niet aangetoond.

De Raad benadrukt te dezen dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers beschermingsstatus en waarvan hij gebruik kan maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van de verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde vervolging of ernstige schade. Verzoeker slaagt er, mede gelet op het voorgaande, geenszins in om het tegendeel aan te tonen. Hij toont niet concreet aan dat de levensomstandigheden waarin hij in Griekenland zou terechtkomen een schending uitmaken van zijn fundamentele rechten en brengt geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zijner hoofde en ten overstaan van Griekenland. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten. Verzoekers situatie als persoon die internationale bescherming geniet verschilt bovendien fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft hij binnen de EU immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de EU zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met zijn status.

Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de EU verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de EU hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de EU genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de EU in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, houdt in hoofdte van de verzoekende partij op zich geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De overige door verzoeker neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

4.10. Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en dient het beroep te worden verworpen.

4.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande tot slot geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend vijftientig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT